

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

Redactie : J.H. Daams, W. Nods, A. Nuis, R. van Zeijst.
Redactieadres : J.H. Daams, Valerius terras 3 bv., Zuid.

No. 4

23 Juni

1953

KAAS-EN BROODKORSTEN

Op deze regenachtige achtermiddag dan, toen de droefheid van alles in ~~sluipen~~ door de kamer dreef, ontspan zich traag het oude debat der Olofspoorsters. Iemand had, met een klein licht van onbezonnen vreugde in de ogen, A gezegd. Wij zaten recht in onze constructieve stoelen en zeiden B, kernachtig. De houding van de overmoedige, toen hij opstond, groette en naar de deur liep, erkende zijn schuld. Wij hoorden hem nog stommelen op de trap, tot de buitendeur dicht sloeg en hij zich in de regen had verdronken. Wij, boven, beschouwden in stilte het leven en de wereld, tot we gestoord werden door een groepje andersdenkenden. We waren voorbereid. Het gesprek werd leerzaam, opbouwend, karaktervormend, en weldra zo diepgaand dat het nog slechts in de Duitse taal gevoerd kon worden.

Na deze schets kunt ge moeilijk ontkennen dat de redactievergadering zich afspeelde op een wijze die de wezensstructuur der vereniging duidelijk weerspiegelt. Maar niet vermeld hebben wij de speelse gedachten die tijdens dit alles in onze achterhoofden koerden. Wij zagen ons trekken langs de wegen van Europa, wij zagen ons zitten onder de vriendelijke achtertuinzon in de plaats onzer inwoning. Wij zagen ons niets doen, niet praten, niet schrijven.

En, eerlijk gezegd, dit is het wat ons staande houdt nu wij nog eenmaal onze getuigenis moeten uitdragen. Want

VAN DE PRAESES AAN ALLE LEDEN ■

Volgens sommigen onder ons glijdt onze vereniging langzaam maar zeker af naar het moeras van de burgerlijke gezapigheid van niets meer weten, niets meer willen en niets meer kunnen. Om daarin te verzinken en te vergaan tot een groot Niks, dat wellicht door latere generaties zal worden opgegraven als een allerbelangwekkendst maar aller afschuwelijkst voorbeeld van fossiel nihilisme. Volgens sommigen onder ons bewegen wij ons wandelend door de nevelige moerasdampen, de modder van de vergane weggebridegde hersenen van generaties en generaties slurpt begerig aan onze schoenen, één stap kan de dood betekenen.

Deze mensen, waarde Olofspoorsters, zien scherp en juist! In verlokkenende kleuren schilderen zij U het groene landschap, de ruisende bomen en de opstijgende leeuweriken hunner idealen : de vaste grond, die wij ongemerkt verlieten. In stotend realisme vertellen zij U van het verschrikkelijk einde. Goede analytici.

Maar geen goede gidsen.

Indien Gij persoonlijk in een crisis verkeert, houdt U zich rustig en verandert Gij niet teveel aan Uw levensomstandigheden. U werkt door en wacht tot er afstand is tussen U en de dingen die U verwarren.

Welnu : onze vereniging verkeert in een crisis en ik bedoel een werkelijker crisis dan de gecreeerde crisis op de laatste ledenvergadering. Een zeer werkelijke crisis : een lichaam dat welhaast bezwijkt onder de stuwingen van de ziel. De idealen, die in onze vereniging leven, kunnen niet in daden worden omgezet. Ons aller Olof lijdt gewoon aan constipatie.

Niets bijzonders dus, maar laten we voorzichtig zijn nu. De zachte heelmeesters, waar de Heer van Zeijst zo bang voor is, voorkomen in dit geval buikloop.

Het nieuwe bestuur nu wil trachten gids te zijn in het moeras. Het wil Olof bezweren tot de grootste omzich-

▶ BESTUURSMEDEDELINGEN ◀

Wij gaan de vakantie inluiden op Donderdag 25 Juni om 8 uur op de societeit. Er worden films gedraaid, U kunt dan en, en Ceta-bever heeft een verrassing. Een aantal Spanjaarden, Egyptenaren en Afghanistani zullen onze gasten zijn. Introduce's zijn van harte welkom.+++++

Op de ledenvergadering van 18 Juni werden de volgende commissies ingesteld:

Societeitscommissie: Mej. T. Prins, mej. S. Werner, de H. H. J. v. d. Bergh, H. Dessens, en G. Egler.

Commissie Maatschappelijk Contact: Mej. A. J. v. d. Ploeg, mej. E. v. d. Werve, de H. H. A. J. Borger, J. Meina en H. Murris.

Kascommissie: de H. H. J. M. Nijhuis en C. v. Wagenveld

Kennismakingscommissie: Mej. E. v. d. Werve, mej. H. M. Volvetang, mej. A. P. Zagwijn en de H. H. J. H. Daams, H. W. Djajadiningrat en P. Nijhoff.

Propagandacommissie: de H. H. J. H. Geraardts, A. Nuis en R. v. Zeijst.

Commissie geld en goederen: de H. H. J. H. v. d. Bergh en M. C. Vedder.

■ Vervolg van pag. 1 +++++
wij naen vakantie vrienden, vakantie van de zware taak van voorlichting inzake de individuele bewustwording in verenigingsverband.

Maar eerst de laatste broodjes. Misschien zult ge zeggen dat het korstjes zijn, want kaas en brood zijn bijna op. Gedenk dan dat het leven licht, en dat ge het tegemoet treedt met de beste wensen der redactie. Gedenk dat alle dingen nieuw worden en dat van vele artikelen geen einde is. Gedenk dat honger rauwe broden kaas maakt. En gedenk tenslotte de gezellige outcast uit de eerste alinea. Hij kon niet zwemmen.

K. & B.

ADRESWYZZIGING

NAAM: *Mne van der Ploeg*

VORIG ADRES: *v. Wass. Abdemstr. 34⁴*

NIUW ADRES: *2de Vetersingdw. str. 39 p/a Dil*

POSTREKENING: _____

AS a MATTER of FACT it is the other WAY around

[Benedict : Patterns of culture]

Daden die door U verricht geen enkel prestige U brachten
 Niemand die door U gesticht voor Uw woorden thans nog
 zal wachten
 Wee de ondankbare jeugd die vaders raad niet wil horen
 Dan immers worden zij boos en gaan zij de orde verstoren
 Elkeen verbleekt het gezicht als een Uwer aanvangt te
 spreken
 Gij immers spreekt met gewicht en anderen zijn U slechts
 leken
 Wat doet de voortgang ertoe als niet vooruitgang zal
 komen?
 Waar kan vooruitgang ooit zijn buiten de weg Uwer dromen?
 Wat deed ge eigenlijk toen, deed de last der verantwoor-
 ding pijn?
 Wist ge ook toen al zo goed met elkander een eenheid te
 zijn?
 Laat dan deez' jeugdige lieden de kans om Uw tuintje te
 spitten
 Gaat dan ook broederlijk saam in een andere soos zitten
 vitten.

Theo Lurksma (de echte)

vervolg van blz. 3 |
tigheid met de Hesper-zetpil.

Wellicht zullen zij tenslotte slechts dwaallichten
 zijn.
 Achter ons zien wij echter zeven dwaallichten spij-
 tig dansen in de grauwe nevel.
 Zien wij vooruit of liever achterom ?
 Vooruit! want daar is vaste grond!

J. H. G.

Bestuursverzuchting na ledenvergadering.

But the age of chivalry is gone ; that of sophist-
 ers, economists and calculators has succeeded.
 Edmund Burke

..... dat nieuwe en oude praeses gebroederlijk op bezoek zijn geweest bij een U.S.A.-college (=dispuut) en na afloop tot de conclusie kwamen : wij zijn blij dat we geen lid van de U.S.A. zijn.

Rob

Van een Lid aan alle Praesides

Den Heeren Redacteurs, die mij eenige ruimte ter beschikking stelden, moge ik hiervoor mijne groote erkentelijkheid betuigen. Zelden immers valt het voor, dat jonge menschen over voldoende zelfkennis beschikken om eigen onmacht te erkennen. En het wil mij voorkomen, dat zij zelve aan den eisch van breede inzichten en vaste overtuigingen niet kunnen hoopen te voldoen. Ik, van mijn kant, heb mij slechts noode kunnen zetten tot bestudeering van een zaak, die mij weliswaar ter harte gaat, maar die ik het toch juist acht, aan het opgroeiend geslacht ter oplossing over te laten.

Den Heer Geraodts, met wien ik menigmaal het genoegen heb gemaakt aan te zitten aan het diner, is het opgevallen, dat de vereeniging in een crisis verkeert. Op een toon die ons, vertegenwoordigers van een ouder geslacht, enigszins gemenzaam klinkt, uit hij als zijne meening, dat onmacht om tot daaden te komen aangeduid moet worden als constipatie. Mij dunkt dit anders te heten. Ook wenscht de Heer Geraodts ingrijpende veranderingen te vermijden, naar hij schrijft, hoewel, zoo ik juist ben ingelicht, verschillende van zijne voorstellen geenszins als eene lijnrechte voortzetting van het vroegere bestuursbeleid kunnen worden beschouwd.

Met deze aantekeningen moge ik voor het oogenblik volstaan. De lezer verontschuldige mijne hem wellicht ietwat omslachtig voorkomende wijze van uitdrukken.

G. Christiaan Barnewinkel

AANTEKENINGEN

BY EEN CAPUT VAN EEN ARTIKEL VAN
DE WINKELSLUITINGS WET

God's hand
Schiep ook de middenstand.
En we moeten de mensen nu eenmaal nemen zoals ze zijn
Of ze nu Albert Schweitzer heten of Albert Hein.
Als progressief-denkend intellectueel meen ik beslist
Dat de Declaration of the Human Rights ook van toepas-
sing moet zijn op filiaalhouder en detaillist.
Een hier reeds negentienhonderd-drie en vijftig jaar
gevestigde moraal
Leert ons, dat er zes dagen zijn om op je werk te komen
en één om op je verhaal.
Iedereen, van Atheïst
Tot Zevende Dags Adventist
Ziet de redelijkheid er waarschijnlijk wel van in
Dat de middengroepen zes dagen wijden aan het gewin
En één aan het gezin.
Maar verplaatst U zich nu eens in de positie
van die Middenstander
Dat wil zeggen, eentje die geen kapper is, maar een ander.
Wanneer kan die nu naar de kapper ?
Nooit.
En dat vind ik jammer, want misschien niet iedereen, maar
dan toch menigeen wordt van knippen veel knapper.
Immers, des Zondags zou een comestibles-handelaar
slechts via intimidatie of terreur
Toegang kunnen verkrijgen bij de coiffeur.
Dit probleem abstraherend kunnen we concluderen dat
-mutatis mutandis-
Op deze wijze een middenstander, hoe graag hij ook zou
willen, nimmer een collega tot klant is.
Aan deze onhoudbare toestand is een einde gemaakt door
de Wet Op De Middenstander
En in een zeker Caput van een zeker Artikel van die Wet
staat (ik citeer:) Op de ene dag sluit de een en
op de andere de ander.

VERVOLG OP BLZ. 7

De Mexicaanse Zanger

De eersten komen zwaar en traag uit de gebouwen
De ochtendkoelte maakt hun warme spieren stijf
Ze hebben weinig aandacht voor hun vrouwen
De drang naar actie groeit al in hun lijf

Ze stijgen op hun paarden
Die gretig te wachten staan
Ook zij die wijs zijn en de bedaarden
Verlangen nu zeer om op weg te gaan

En plotseling zijn ze vertrokken
Ik zag ze nog gaan
Door het dal bij de bruine berg dat ik zo goed ken
En ik ben hier blijven staan
Is het zo vreemd dat ik vraag wie ik ben
Dat ik hier bij de huizen blijf hokken?

Toen gister de schemer in de avond stond
En alles op iets scheen te wachten
Hebben valen gedeeld in het lied dat ik vond
Want het waren hun eigen gedachten

En als een laatste langslaper zich hijst op zijn
paard
En het landschap een stuk van de zon heeft gebeeld
Is het leven in mij weer teruggekomen
Mijn taak zal het zijn voor de and'ren te dromen.

Dick

Maar de kern van de zaak is, dat het nu net is
Alsof het geen coincidentie, maar een cosmische wet is,
Dat als ik op een het-doet-er-niet-toe-welke dag
van de week.

Me voor een bezoek aan de kapper uit mijn werk breek,
Nou dan kun je er vergif op innemen, dat juist op die
dag, volgens Gemeenteverordening of Koninklijk
Besluit (K.B.)

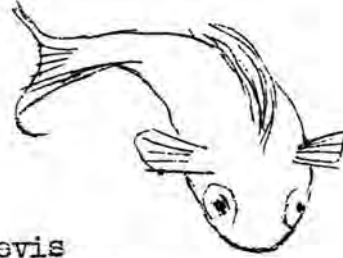
De kapper mag zeggen : "Ik kap er eens mee".

Nijhoff

With acknowledgements to Mr Ogden Nash.

Ennn

(Gronings volksliedje)

De koning en de diepzeevis
Traadn bedroefd bij mij binnn
Er was zojuist een moord gepleegd
Zij moestn zich bezinnn

De dader had zijn wraak gekoeld
Op zeuvn melkboerinnn
Omdat hij niet verdragen kon
Hun zeuvn onderkinnn

"Als ieder zomaar moordn kan
Wat moestn we dan beginnn"
Dat zee diepzinnig onze vis
Gebarend met de vinnn

De koning echter dacht beschaamd
Aan zeuvn koninginnn
Die hij vertoornd verstiten had :
Zij hadden onderkinnn

Toch sprak hij met verstikte stem :
"Daar wij het Recht beminnn
Ontvangt de man de zwaarste straf
Want 't Recht moet overwinnn !"

Maar toen de straf voltrokken was
Verloor de vorst zijn zinnn
Hij snalde schreiend naar het dak
En wierp zich van de tinnn.

Arjen van Nuus

Wijn gevraagd

Ze spraken af om acht uur bij de vijver met goudvissen. Hij had eerst wat bezwaren, omdat hij de plek te romantisch vond, te onwerkelijk, maar toen hij haar aankeek en zag, dat ze droevig werd bij zijn machtere woorden, gaf hij met lichte wrevel toe. Ogenblikkelijk ging het door hen heen, dat het fout was waar hij aan begon, dat hij een echte liefde het gevoel van wrevel zeker niet aan het begin reeds mocht ontstaan. Maar ach, dacht hij direct daarna, een echte liefde heeft het ook niet te worden, een romance, kort maar daarvoor misschien zo zoet, zou al heerlijk zijn.

Toen hij 's avonds op de afgesproken plek aankwam stond een volle maan net boven de vijver en het hele tafereel vervulde hem met een afkeer. "Bah", zei hij half hardop, "de maan ook nog, wat is er misselijker dan een paartje + een vijver + een maan". Hij zag het voor zich als een optelsom van positieve hele getallen waar een negatief antwoord uit moest komen.

"Ha, ben je daar", klonk het achter hem. "Hebben we geen geluk? De maan is vol en er zijn geen wolken. Heerlijk, zo'n prachtige sterrenlucht is er zelden! Kom hier zitten, dan hebben we een goed uitzicht er op. Toen ze eenmaal zaten, sloot hij snel de ogen en legde zijn arm om haar heen. Nadat ze wel drie maal gezegd hadden dat ze van elkaar hielden, wist hij niet meer of hij het meende of niet. Als hij zijn ogen opende, wist hij zeker van niet, deed hij ze dicht dan voelde hij zeer sterk van wel. "Ik heb het koud", klapperde ze, alsof ze iets merkte van zijn onrust. "Oh, maar dan stappen we op", reageerde hij snel, blij, dat hij nog niet voor zichzelf tot een conclusie hoefde te komen en dat hij weer zijn ogen gewoon open zou kunnen houden. "Weet je", zei ze en keek hem stralend aan, "hier gaan we iedere keer, wanneer het weer volle maan is, hee, ook al zijn we 60 of 100. Het zal een mooie herinnering aan onze eerste avond zijn." En hij wist opeens zeker, dat alles dus nog geen maand zou duren.

Lientje

de regels zwenken vanavond
als papieren bootjes met de stroom mee
het was sinds lodeizen zo eenvoudig
om verzen te krijgen
als pasgeboren kinderen
met ogen als een vragende giraffe
en monden als een klagend glas

maar nu is er een heer gekomen
een tinnegieter of een graficus
die heeft litho's in het grint geschopt
puinperken vertreden
vol droeve oude etsen en gravures
waarop het leed van duizenden gordijnen
stond te hunkeren naar alles wat maar
cryptisch dieper cryptisch en eenvoudig wartaal was

wij zeiden wel o ja en welverdomme
maar niet van harte want de oude scheurkalenders
verrotten zachtjesaan met alle verzen
die wij op de achterkanten schreven
met alle versmeten citaten
die wij uit barre bibliotheken haalden
en vergaten weer terug te brengen

voordat de zomer zou beginnen
met door het dulle heen stoomboten
een zon die door de telefoon loeide
en handen die aan de binnenkant van mijn ziel
en van de jouwe vastkleefden

alsof er nooit een boek geweest was
dat zijn sten verhief en naar zand
stof en gedroogde moddervegen smaakte
ofschoon het riep : je moet gaan dansen
je moet korstmossen bestuderen en thermologie
doen en juiste zomerkleren kopen
voor guldens die allang vervalst gebleken zijn

© Zelfportret van J.R. ©

Radervink heeft het stralende oog. Telkens weer treft mij dat als op mijn dagelijkse gang naar de Poort zijn lange gestalte springerig over de heuvels van de Grimburgwal op mij af komt, en hij ziekte, leed en ellende zo opzettelijk links laat liggen. Altijd komt hij van de Poort vandaan, altijd is hij op weg naar wat hij met een vaag gebaar van de handen, "de stad" pleegt te noemen.

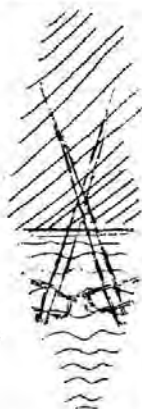
Nooit heb ik kunnen ontdekken wat hij dan uitvoert. Uit nieuwsgierigheid ben ik meer dan eens met hem meegelopen, maar ik werd er niet wijzer van. Als na enige uren doelloos rondzwerven de last van de vele dingen die nog gedaanmoesten worden mij te zwaar werd en ik afscheid nam, zag ik hem met stevige tred in een nieuwe straat verdwijnen alsof nu de tocht pas goed begonnen was. Toch heb ik nooit kunnen merken dat hij mijn gezelschap niet op prijs stelde, integendeel, en ik ben op dat punt zeer gevoelig.

Radervink spreekt veel, en gevarieerd in toon en onderwerp. Over alle filosofische vraagstukken en de meeste complicaties van de internationale politiek en de menselijke psyche heeft hij uiterst luciede inzichten. Zijn meningen over alles zijn wisselend als een lentelucht, maar hij brengt ze naar voren op een wijze die een argeloos opposant weldra het gevoel geeft geblinddoekt voor het vuurpeleton te staan. Onweerstaanbaar is hij, en zijn oog straalt.

Hoor hem spreken over hen die zijn misnoegen hebben opgewekt. Hij ontleedt ze op koel objectieve wijze, zegt iets over hun oogopslag, en wendt zich schouderophalend af. Straks parelt zijn heldere lach weer op uit een kleine kring bewonderaars, die naijverig, maar behoedzaam onderdanig zijn geest trachten te evenaren. Natuurlijk, het lukt niet, maar het streven valt te waarden. En meer dan ooit straalt hem het oog.

Niets kan hem deren. Niets, want zijn schijnbaar

===== Na de ledenvergadering van 2 Juni. =====

Onvermoed door de talloozen komt de storm van de groote ondergangen.

Als de duisternissen stijgen uit het Oosten en over de wateren van het Westen de groote schaduwen al waniende zijn en het schuim bleek wordt, zijn zij nog onbekommerd, en weten niet, dat onder het zwarte weer zij de wapenen tegen elkander zullen heffen, noch vermoeden zij de schemering van het einde, waarin de schilden en de zwaarden gebroken zullen liggen naast de doode lichamen.

(A. Roland Holst: Deirdre en de zonen van Usnach)

vervolg van blz. 11

roekeloze zwerftochten zijn zorgvuldig beraamd; zij zullen hem nooit in een doodlopend slop of langs een te riskante route voeren. Als ik hem bezoek klinken mij onveranderlijk reeds op de trap de klanken van een levendig debat tegemoet. Soms ook doet hij niet open als ik bel, hoewel ik weet dat hij thuis is. Zijn relaties hebben een korte looptijd, maar het oog is er niet minder stralend om.

Als ik na een ontmoeting met Radervink naar huis loop, met de regelmatige laarzentred van zijn woordenlijfwacht nog in de oren, probeer ik mij soms voor te stellen hoe hij nu in zijn kamer zal zitten, alleen, in het nauw gedreven en in elkaar gezakt op een stoel. Hij roekt nerveus een sigaret, het is volkomen stil geworden en hij is alleen. Zouden nu zijn ogen langzaam dof worden? Mijn voorstellingsvermogen laat het niet toe, en dus volg ik altijd weer de eenvoudiger weg: als Radervink ziek zou worden, doodziek, dan zouden zijn ogen zich sluiten in pijnkramp. Maar als hij ze weer openen zal? Ophouden, dit wordt gevaarlijk, niet meer aan hem denken. Groeten als hij passeert, niet meer met hem spreken. Ik weet dat hij met mij zal spreken.

Radervink heeft het boze oog.

----- J. Radervink -----